

JOPIE HUISMAN

Schilder van het mededogen

NOORDBOEK

INHOUD

Het verhaal van Jopie Huisman 7

Jopie Huisman 7

Jopie Huisman Museum 7

Mijn verhaal 9

De kunstwerken van
Jopie Huisman in fases 23

Fase 1 24

De beginjaren 24

Fase 2 72

De jaren zestig 72

Fase 3 126

1973-1984

Een tweede leven 126

De gestolen kunstwerken 156

Fase 4 160

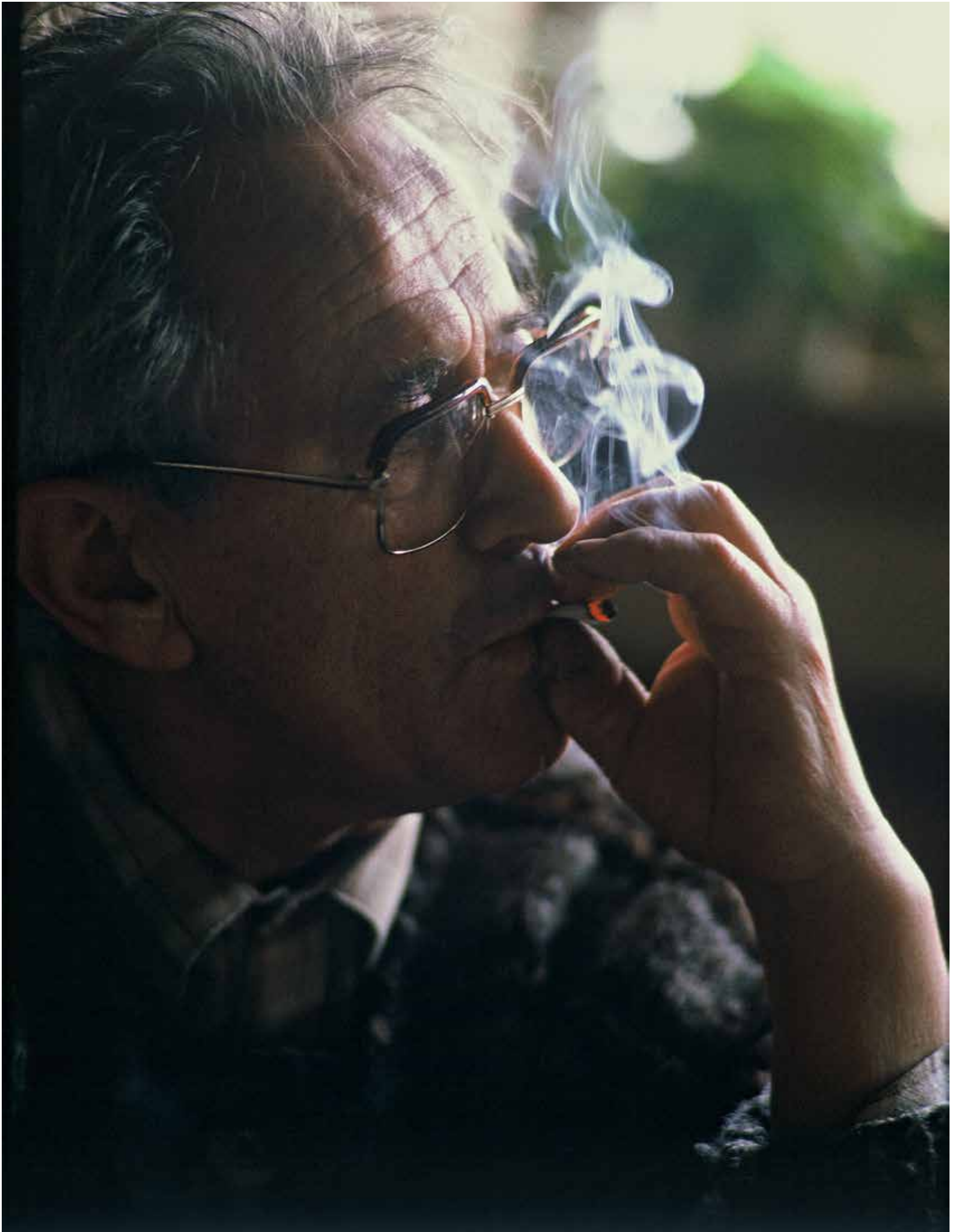
De jaren negentig 160

Jopie Huisman Museum 176

veel geluk!
Jopie

Schrijvers verbinden hun naam aan een boek.
Dat doe ik niet, want dit is het verhaal van Jopie.

Eelke Lok

Het verhaal van Jopie Huisman

Jopie Huisman

Jopie Huisman (1922-2000): schilder, voddendoer en oud ijzerhandelaar, maar vooral mens. En dan van het bijzondere soort. Empathisch en autodidact. Zelfbewust en bescheiden. Rustig in gezelschap, maar spraakzaam in het gesprek. Onpeilbaar en kwetsbaar. Autodidact en purist. Ogenscheinlijk nonchalant, maar perfectionistisch in z'n kunst. Trots op zijn wortels, maar werelds in zijn denken. Veelzijdig in technieken en onderwerpen. Verhalenverteller vol humor en filosofische levenswijsheden. Tijdloze levensvisie. Een mens met vele kanten, diepgang en ongekenne capaciteiten.

Jopie Huisman Museum

Hoe gek het ook klinkt, de basis van het Jopie Huisman Museum wordt gevormd door de diefstal van drie schilderijen. Een bijzonder verhaal met een open einde.

We schrijven 1984, en Jopie was apetrots: hij mocht exposeren in Nuenen, de plaats waar zijn idool, Vincent van Gogh, had gewoond en gewerkt. In de nacht van 13 op 14 juli werden echter uitgerekend daar drie van zijn favoriete schilderijen gestolen. Jopie besloot om nooit meer te exposeren, waardoor de collectie bij elkaar bleef.

Enkele jaren later wisten vrienden en bewonderaars Jopie ervan te overtuigen dat zijn prachtige kunst het verdiende om gezien te worden door een groter publiek: het Jopie Huisman Museum werd een feit. Nu, vele jaren na Jopie's overlijden in 2000, is het museum nog steeds populair. Via zijn kunst weet Jopie nog steeds vele mensen, jong en oud, te raken.

Mijn verhaal

‘Ik ben geboren op 18 oktober 1922. Het gezin waaruit ik voortkom, bestond uit vader Ypke, moeder Grietje en – in volgorde – zeven kinderen: Marijke, Wieke, Fetje, Maaïke en Jeltje, en Lieuwe en Jotje, de twee jongens. Ik was dus de jongste. Ik ben altijd Jopie genoemd, maar Jotje was mijn geboortenaam.

Vader was, toen ik geboren werd, boerenarbeider; eerder had hij als modderschipper bij zijn vader aan boord gewerkt. Moeder zorgde voor het gezin en ging ook nog vaak uit bakeren. De middelen van bestaan waren minimaal, maar er werd nooit geklaagd. Als moeder soep opdiende, zei ze: ‘Wat een heerlijke soep, kindertjes. Wat moeten we Onze Lieve Heer dankbaar wezen.’ Het was al lekker voordat je het had geproefd.

Moeder was een zeer gelovige vrouw, die elke dag naar de vroegmis ging. Ze was dankbaar, eenvoudig en nederig. Dat had niets met die kerk te maken. Zo was ze gewoon. Mijn vader was een kleine man met een groot gevoel voor humor. Hij kon zo mooi vertellen dat je aan zijn lippen hing. Daarbij had hij een hart van goud. Als je zulke ouders hebt, is dat als een geschenk uit de hemel.

Mijn broer Lieuwe is een geboren koopman. Iemand typeerde hem een keer als volgt: ‘Als ik in een greppel val, breek ik mijn benen, en als je broer erin valt, vliegt de olie hem om de oren!’ Lieuwe liet zich er nooit op voorstaan. Mijn zuster Fetje was zeer begaafd als coupeuse. Zij was een natuurtalent dat in een mum van tijd een jurk kon maken, die dan feilloos paste.

Toen ik zes jaar was, kon moeder 1.500 gulden lenen, waarvoor zij een huis kocht met een manufacturenwinkeltje. Dat was in die tijd heel gewoon; het wemelde van de winkeltjes in Workum. Iedereen probeerde er wat bij te verdienen. Het begon aardig te lopen. Zij verkocht lappen stof waarvan Fetje dan de jurken maakte. Moeder was de koning te rijk.

Als kinderen zwierven wij rond in de natuur rond Workum: polsstokspringen, vissen, eieren zoeken. De leeuweriken boven je hoofd, snippen die flitsend uit

Circa 1935. Aan het vissen met Jeltje. Op de achtergrond mijn geboortehuis waar ik sinds 1989 weer woon.

> 1975

**Stillevan met de jas
van Jelmer**

'Ik schilder hier een touwtje waardoorheen je het hout nog ziet. Dat is heel moeilijk. Ik heb het twee weken uitgesteld. Ik had het ook kunnen afknippen, maar ik wilde toch de strijd aangaan.'

1975

Kurkengordel

J. Huisman. 1975.

> 1975

Bak met gummilaarzen

1975

**Weggeworpen
lappenpop**

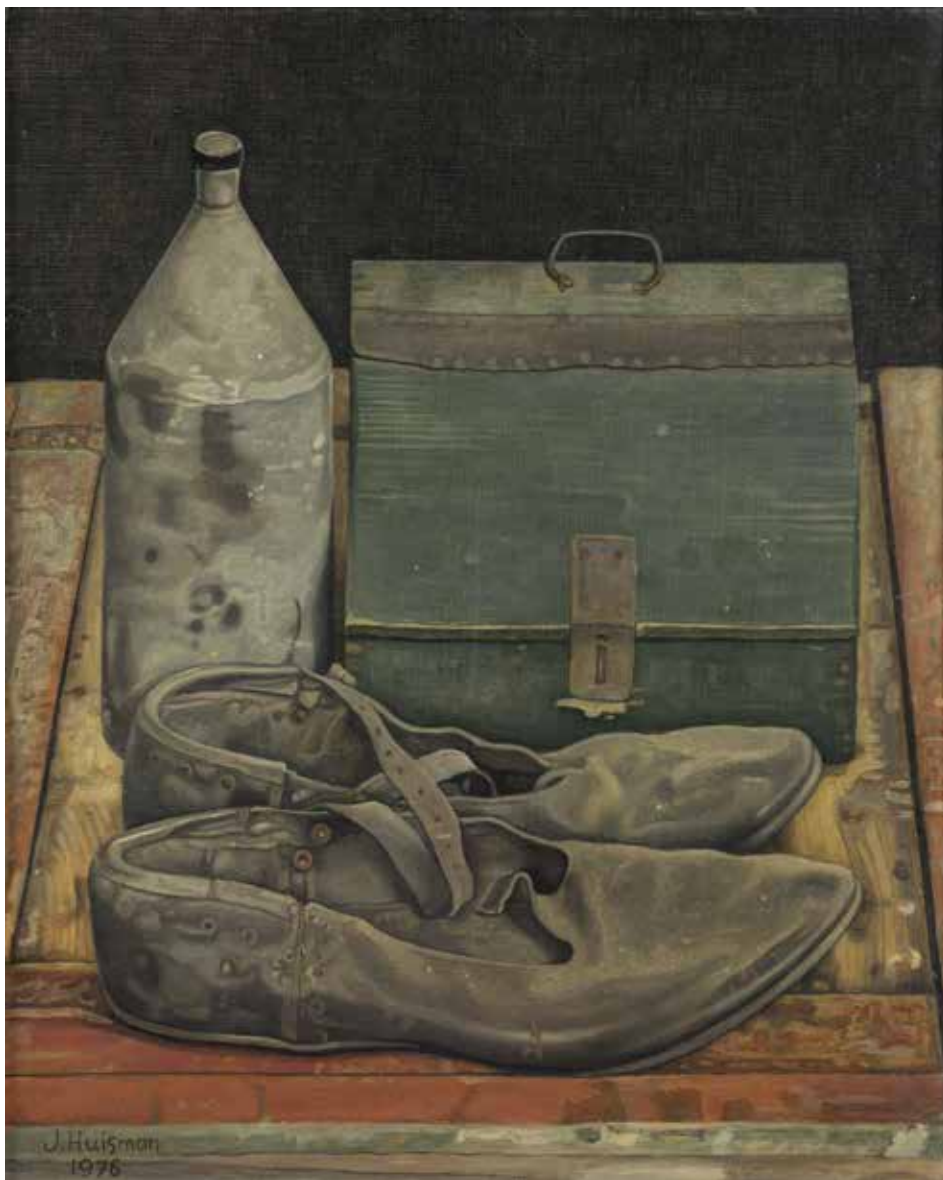
‘Er was een boer en die had een dood paard in de wei. Hij knipte de staart, die in de modder had gelegen, eraf met het idee dat ik daar nog wel wat voor zou geven. Normaal had ik het niet gedaan, maar ik gaf hem een rijksdaalder en hij was de koning te rijk. Ik gebruikte de staart als ondergrond voor de pop.’

< 1976

Vriendschap

‘Dit zijn de schoenen, het kruikje en de keats (het broodkistje) van omke Douwe, die vroeger in de Holle Mar in Workum werkte. Hij had in dat kistje zesentwintig dubbele stukken brood met spek. Die at hij per dag op onder het turftrappen. De schoenen die hij droeg, waren maat 50.’

1976

Stilleven met keats